

Nói Chắc Anh Không Tin, Tôi Cũng Là Thắng Nam

Contents

Nói Chắc Anh Không Tin, Tôi Cũng Là Thắng Nam	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	14
12. Chương 12	15
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	22
16. Chương 16	25
17. Chương 17	27
18. Chương 18	30
19. Chương 19	32
20. Chương 20	34
21. Chương 21: Phiên Ngoại 01 (thượng)	36
22. Chương 22: Phiên Ngoại 01 (hạ)	38
23. Chương 23: Phiên Ngoại 2 : Lão Bản	39
24. Chương 24: Phiên Ngoại 3 : Cháu Nhỏ	42
25. Chương 25: Phiên Ngoại 4 : Bộ Phàm	43
26. Chương 26: Phiên Ngoại 5 : Phiên Ngoại Cuối Cùng	45

Nói Chắc Anh Không Tin, Tôi Cũng Là Thắng Nam

Giới thiệu

Tên gốc: Thuyết khởi lai nhĩ khả năng bất tín, ngã dã thị cá trực nam
Thể Loại: Ngắn, gốc bạch ngọt, tình khiết não đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-chac-anh-khong-tin-toi-cung-la-thang-nam>

1. Chương 1

Tôi gọi là Phụ Ninh, là một ca sĩ đã qua thời, mỗi ngày đều lên weibo viết vài truyện ngắn, nếu cho tôi một cơ hội, tôi chắc chắn mình có thể trở thành tác giả hạng hai, tam tuyến vòng hồng. (Cái này tớ không biết là cái gì hết, ai đó giúp tớ đi QAQ)

Mãi đến một ngày, người đại diện nói với tôi, ông chủ muốn giao cho tôi một nhiệm vụ vô cùng quan trọng.

Tôi kích động đến mức không nói thành lời, đã nửa năm rồi tui vẫn chưa được nhận cái quảng cáo nào...

Còn cứ tiếp tục như vậy, tôi chỉ có thể mỗi ngày đến công ty lãnh cơm hộp về ăn...

Mọi người cũng biết đấy, viết truyện ngắn vô cùng mất sức a.

Ông chủ hẹn tôi đến một nhà hàng cơm Tây sang trọng ăn điểm tâm, tôi nghĩ mình nên thể hiện tốt một chút, cho nên ăn mặc rất nghiêm túc. Hi vọng ông chủ thấy được tâm ý của mình, vì vậy khi đứng trong phòng ăn cùng tổng giám đốc tôi cũng không thấy lúng túng.

Ông chủ hẹn ở phòng riêng, chỉ có hai người. Chắc chắn ông ta muốn nâng đỡ tôi, vận may của tôi cuối cùng cũng đến.

Tôi cũng không phải người không biết lí lẽ, liền nhanh chóng nói: “Cám ơn ông chủ đã coi trọng, tôi nhất định sẽ cố gắng!”

Ông chủ lộ ra vẻ kinh ngạc “Tiểu Lục đã nói cho cậu biết?”

Tôi nhất định không thể bỏ qua cơ hội này, hướng ông chủ liếc mắt đưa tình “Đúng vậy.”

Ông chủ có chút cao hứng, mở chai rượu đỏ đắt tiền ra, nắm lấy tay tôi nói: “VẬY CON TRAI CỦA TÔI LIỀN GIAO CHO CẬU!”

Tôi: Oát dờ phắc????

Ông chủ a, đến tột cùng thì ông đang nói cái gì vậy chứ, không phải chúng ta đang bàn bạc chuyện ra album sao?? Ông có nhớ là năm nay tôi vẫn chưa ra album nào không hả!

Ông chủ lệ nóng doanh tròng, càng làm tôi chả hiểu cái gì sất.

Ông ta nói một cách đầy nghẹn ngào “Con trai của tôi là gay, tôi không phải là không khuyên nó, nhưng mà bây giờ nó lại yêu thích Trình Sâm, là nghệ sĩ kiếm nhiều tiền nhất công ty chúng ta đó, nếu như cậu ta công khai chắc chắn sẽ phá hỏng danh tiếng, cậu ta mất hết danh tiếng thì công ty chúng ta sẽ phá sản...”

Ông chủ kéo tay áo của tôi lau nước mắt, tôi trợn mắt ngoác mồm. (° °)

Này, ông có cần phóng đại vậy không hả, trọng điểm ở đây không phải chuyện con ông là gay sao, vậy sao bây giờ lại biến thành việc danh tiếng của Trình Sâm rồi??

Tôi suy nghĩ một chút, tại sao nói nãy giờ mà không dính dáng gì đến chuyện của tôi hết nhỉ, vì thế đành lên tiếng: “Chúng ta nên thảo luận về chuyện ra album mới đi!”

Ông chủ vẻ mặt bi thương lấy tay lau nước mắt, nhìn tôi qua khe hở ngón tay “VẬY CẬU ĐẢM BẢO TRÌNH SÂM KHÔNG BỊ CON TRAI TÔI BÊ CONG ĐI, TÔI SẼ CHO CẬU RA MỘT EP GỒM BA BÀI HÁT, KHÔNG THỂ NHIỀU HƠN!” (Extended play, viết tắt là EP (hay còn gọi là Đĩa mở rộng) là tên của loại đĩa nhựa hay CD có chứa nhiều bài nhạc hơn một đĩa đơn, nhưng lại quá ngắn để xem là một album. Thường thì một đĩa EP dài khoảng 10-20 phút, trong khi một đĩa đơn có dưới 10 phút và một album có khoảng 30-80 phút. Đĩa Mini-LP thường có độ dài 20-30 phút. Ở Vương quốc Anh, Công ty Bảng xếp hạng Chính thức (The Official Charts Company) định nghĩa điểm khác biệt giữa đĩa EP và album là độ dài 25 phút hay số lượng 4 bài.)

Chờ chút, ông có ý gì đây?? Cái gì gọi là đảm bảo Trình Sâm không bị bê cong? Tôi lấy cái khi gì để bảo đảm đây?

Tôi cùng ông chủ thương lượng “Ông chủ, tôi là thẳng nam, những chuyện này tôi không rõ đâu.”

Ông chủ ha ha cười vài tiếng, vỗ vỗ vai tôi “Người trẻ tuổi phải có lòng cầu tiến chứ, như vậy đi, tôi cho cậu ra thêm một cái MV nữa nhé?”

Excuses me??? Thì ra ông không hề có ý định ra MV cho tôi sao hả???

2. Chương 2

Tôi rất rất phiền muộn, rất rất bàng hoàng, ai, vẫn không nghĩ tới cuối cùng tôi vẫn đồng ý với ông chủ, bởi vì tôi muốn thành đạt a.

Ông chủ cho tôi số điện thoại của con trai ông ta, tôi nhìn chăm chăm dãy số không chớp mắt.

Chuyện này thật là nguy hiểm mà, nhờ mình bị bẻ cong thì làm sao bây giờ???

Tôi biết tìm ai khóc lóc đây, bà chủ sao?

Tôi ở nhà bế quan ba ngày, rốt cục cũng hiểu ra ý đồ của ông chủ, chắc chắn là ông ta muốn tôi đem con trai ông về thẳng lại!

Vậy mà ông ta còn lấy Trình Sâm làm bia đỡ đạn, đúng là nhọc lòng...

Ông còn không thèm tìm con gái nữa chứ, đoán chừng là sợ con trai mình gặp con gái sẽ sợ hãi, ông chủ đúng là người tốt, tìm đến tôi cũng rất tốt nha, nhưng tôi...

Còn là một thằng nam mà... Ông chủ thật sự là loại người...

Đơn giản mà nói, tôi có thể ‘phát uy’, mặc dù chỉ có ba bài hát và một cái MV trong EP...

Nói đơn giản là, chỉ cần con trai ông chủ thẳng lại, không cần đàn ông nữa, vậy là tôi có thể ‘phát uy’ rồi...

Đúng là đơn giản, một phương thức ‘phát uy’ vô cùng đơn giản...

Tôi đi tàu điện ngầm đến nhà chị mình, dự định mượn con của chị ấy.

Chuyện đơn giản này chính là vui sướng cho đời sau...

Tôi không biết diễn tả vui sướng là như thế nào, nhưng mà tôi có sẵn rồi nha, tôi có một đứa cháu trai hai tuổi siêu cấp đáng yêu.

Tôi hướng chị mình ngỏ ý, chị ấy cảm thấy chuyện này cũng rất có ý tứ, rất hào phóng mà đem con cho tôi mượn.

Ý của tôi là chị nên thượng lượng với anh rể một chút, dù sao trong nhà không có đứa nhỏ cũng không giống với việc mất đi một cái bàn, nhưng mà nhìn chị mình nhiệt tình như vậy, thực sự là tôi không muốn đả kích chị tí nào, vì vậy liền trực tiếp ôm thằng nhóc đem đi.

Cháu tôi đúng là vô cùng đáng yêu, vì để cho nó đáng yêu thêm chút nữa, tôi còn đi mua cho nó vài bộ đồ hình hoạt hình, muốn bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu.

Con trai ông chủ chắc chắn sẽ thích thằng nhóc, sau đó yêu thích trẻ con, cuối cùng sẽ thích con gái.

Tôi biết là mình rất thông minh mà.

Nhưng vấn đề là, con trai của ông chủ đang ở đâu?

Tôi lập tức điện cho ông chủ, muốn hỏi xem con ông ta ở đâu, kết quả là bà chủ lại bắt máy.

Bà ta nhận được, liền mắng tôi là đồ không biết xấu hổ.

Tôi ủy khuất cúp máy, tâm lý bị tổn thương nặng nề a.

Cũng may là tôi biết con trai ông chủ làm việc chỗ nào, đùa gì chứ, với khả năng của tôi mà làm sao không biết được.

Là ông chủ tự mình gọi điện nói cho tôi biết đấy, hiện tại tôi chính là chíp bông tri kỉ của ông chủ đó nha.

3. Chương 3

Tôi dẫn cháu trai đi đến địa điểm tiến hành kế hoạch, Bộ Phàm (con trai của ông chủ), anh ta không thể không đi làm nha.

Tính kiên nhẫn của tôi vô cùng tốt, hừ, sao mà không tốt được, tôi là ca sĩ chả có tí hoạt động ca hát gì trong năm năm nay, nhưng tôi vẫn là ca sĩ đó thôi.

Hai giờ sau, con trai ông chủ rốt cục cũng xuất hiện, tôi nhanh chóng thả cháu trai đang ôm trong lòng ra “Nhanh nào nhóc con, mi có thấy người kia không, mau chạy lại đụng tên đó một cái rồi giả vờ ngã bẹp xuống đất.”

Đứa nhỏ rất nghe lời, lắc lư lon ton chạy tới, lúc chạy gần tới chỗ con trai ông chủ (đại khái là còn có 5 mét), thằng nhóc chậm rãi ngã xuống, trong quá trình ngã xuống thì điều chỉnh tư thế một chút, lập tức biến thành cái đầu thì cắm xuống đất, cả người lăn đùng ra nằm nhoài trên bậc thang.

Tôi:??? Có cần phải làm lố vậy không?

Quả nhiên là chiếm được sự thương cảm của con trai ông chủ, anh ta xốc thằng nhóc lên, nhìn bốn phía xung quanh, tôi nhanh chóng giả vờ làm người qua đường.

Anh ta hỏi thằng nhóc: “Bạn nhỏ, em đi một mình ư? Sao lại té ở chỗ này?”

Nhóc con kiêu ngạo hất mặt: “Cậu em bảo em chạy lại đụng anh!”

Bộ Phàm nở nụ cười, trái tim của tôi run lên, mặt nó, sao anh ta lại cười đẹp như thế chứ?

Ai, sao người nào đẹp trai cũng đều là gay hết vậy...

Ôi trời? Sao tôi lại có cảm giác vô cùng tiếc nuối vậy nè? Tôi là thẳng nam mà! Đáng lẽ tôi nên cảm thấy cao hứng chứ!

Nhiều lúc tôi còn chẳng hiểu được mình, rất có khả năng tôi còn nhiều bộ mặt khác nữa.

Thằng nhóc sợ anh ta không tin, đột nhiên chỉ vào tôi nói: “Đây là cậu của em nè!”

Tôi:...

Cái thằng nhóc thúì, ai đó làm ơn lại đây mang nó đi giùm tôi đi!

Tôi không thể làm gì khác hơn là tiến lên, mấy bước này đi một cách rất xấu hổ a, không nghĩ tới lại tạo ra cái tình huống không ai muốn này...

Tôi cố gắng nỗ lực nghĩ nên nói cái gì đó để cứu vãn tình thế, lại cảm giác được hình tượng của mình đang hoàn toàn sụp đổ, cuối cùng thì nên nói cái gì đây?

Tỷ như, tôi không quen thằng nhóc này? Mang nó đến đồn cảnh sát đi...

Anh hiểu lầm rồi, tôi không phải bảo nó đụng anh đâu? Vậy mình nên giải thích thế nào khi mang nó đến đây...

Tôi biết anh đó, Bộ Phàm, tôi là ca sĩ ở công ty của ba anh? Vậy thì anh ta chắc sẽ không biết mình đến để cưỡng ép anh ta thay đổi khuynh hướng đâu nhỉ?

Nghe nói gay rất chán ghét những điều này, bất tri bất giác, tôi cũng không biết nên nói cái gì.

Cuối cùng tôi quyết định, đâm lao thì phải theo lao, tôi ôm lấy thằng nhóc, vẻ mặt áy náy thành khẩn: “Xin lỗi nha người anh em, tôi là người bảo nó chạy đến đụng anh, nhưng đáng tiếc là kĩ thuật kém như vậy, lần sau nhất định sẽ tiến bộ.”

Anh ta vừa cười một cái, trái tim tôi lập tức vỡ vụn...

Anh ta cười đẹp như vậy, thì ca sĩ dựa vào khuôn mặt kiêu ăn như tôi làm sao sinh tồn được đây...

Tôi nói từ tận đáy lòng: “Anh cười thật đẹp mắt.”

Anh ta nhìn tôi, ý cười có chút thâm sâu “Ồ, vậy cậu có muốn làm bạn trai của tôi không?”

Tôi:???

Ể, tất cả gay đều chủ động như vậy sao?

Này, ít nhất thì anh cũng phải xem coi tôi có phải gay không đã chứ??

Mạch máu trên người tôi muốn đứt hết luôn rồi...

4. Chương 4

Cuộc gặp gỡ đầu tiên không chính thức của tôi và Bộ Phàm, tôi bất hạnh đến nỗi thất bại hoàn toàn.

Tôi ôm thằng nhóc chạy trốn trời chết.

Bước chân tôi thậm chí có chút lơ mơ, lý do mấy người cũng hiểu được mà, tôi là thẳng nam đó.

Tôi không thể đồng ý với anh ta... Tôi cảm thấy rất lo lắng...

Tôi cần phải tìm người nào đó hiểu biết về gay để hỏi một chút, tôi quyết định đi tìm người mà mình tin tưởng trăm phần trăm.

Cái cảm giác này làm tôi thấy mình như ‘Kẻ Ngụy Trang’, không sai, giống như Hồ Ca đẹp trai vậy đó, điều này làm tôi cực kỳ hưng phấn nga. (Bạn Ninh của chúng ta đang ảo tưởng mình là Hồ Ca trong phim ‘Kẻ Ngụy Trang’ ý ạ =)))

Còn về phần tìm người thì...

Không sai, là chị của tôi.

Tôi ôm thẳng cháu của mình bước vào cửa, bộ dáng của chị ấy tỏ ra không hề hoan nghênh tôi...

Dĩ nhiên, tôi có thể xem thành chị ấy không hoan nghênh thẳng cháu hoặc là đang ngại ngùng.

Chị cho tôi hai cái giậm chân, hỏi: “Sao mi lại đến đây nữa?”

Địa vị của tôi giảm xuống một cách trầm trọng...

Dù sao thì tôi cũng đang cần chị ấy giúp.

Nhưng mà... Tôi tìm lộn người rồi.

Chị tôi hoàn toàn không hiểu được tâm trạng nghi hoặc, quẩn quít, khó xử của tôi lúc này...

Chị chỉ muốn biết, tôi và Bộ Phàm, ai là công ai là thụ.

Tôi thành thực nói: “Em thực sự không hiểu mấy câu này của chị nghĩa là gì hết.”

Chị: “Thẳng nam như mi đúng là đàn mà.”

Tôi:???

Chị tìm một quyển sách đưa cho tôi, bắt tôi phải đọc thật kĩ, để bổ sung kiến thức.

Ra là như vậy, tôi là một người rất ham tìm hiểu đó, tôi không ngại tiếp xúc với những thứ mới mẻ để mở rộng hiểu biết đâu, dù sao tôi cũng tác giả viết truyện (truyện ngắn), cần phải thu thập nhiều tư liệu cuộc sống.

Tôi không thể để bản thân cảm thấy mình thiếu thông minh được.

Nhưng mà quyển sách mà chị tôi đưa có hơi...

Đầu tiên nhìn qua, bìa sách mang theo cảm giác rất tùy ý... Quan trọng là nó lại không có tên... Chỉ có bốn chữ 'Mẫu'.

Bốn chữ 'Mẫu'.

Trong lòng tôi bắt đầu xuất hiện vòng tròn tò mò, quyết định mở cuốn sách này ra.

Nhưng mà...

Excuses me????

Là tôi mở không đúng cách sao? Hai người đàn ông sao có thể làm ra tư thế như vậy?

Tôi bị kinh hãi.

Đột nhiên, tôi nghĩ đến một chuyện khác...

Nhà của chúng tôi rất có phong cách giáo dục, vẫn là chú trọng hình thức....

Tôi luôn cảm thấy chị mình có cái gì đó rất ưu việt, ví dụ như đối thoại thường ngày của chúng tôi.

Tôi: Em thi toán được 100 điểm đó.

Tỷ: Hôm nay ta đây nhận được 100 lá thư tình.

Tôi: Tháng trước em đàn đàn dương cầm qua cấp mười rồi.

Tỷ: Ta đánh LOL cấp cao hơn mi.

Tôi: Chị có người cày cho!

Tỷ: Nhưng đó là bạn trai ta, mi có không?

Tôi:...

Chị của tôi...

Tôi chỉ có thể...

Tại hạ chịu thua.

5. Chương 5

Tôi suy nghĩ.

Tại sao tôi không chút phòng bị, nhìn người khác hôn liền bị dọa sợ.

Hơn nữa còn là loại hôn làm cho người ta hít thở không thông nữa chứ.

Đương nhiên rồi, bởi vì sau khi hôn xong bọn họ còn làm cái gì đó...

Thật là đáng sợ.

Thằng cháu dùng cây gậy nhỏ chọt chọt, đánh gãy dòng suy nghĩ của tôi.

Nó nói: “Cậu ơi, ba ba nói mấy thứ trong sách này đều là gạt người!”

Tôi:???

Ngoại trừ kinh hãi thì tôi chả thu hoạch được cái gì cả.

Tôi đem theo thằng cháu trở về kí túc xá của mình.

Các người cũng biết đấy, một ca sĩ đã qua thời như tôi ngay cả một căn phòng cũng không đủ tiền thuê a.

Tôi chỉ có thể ở kí túc xá do công ty sắp xếp, một mình ở một ký túc xá ư, thực sự là rất tuyệt đó.

Tôi vẫn không quên nhiệm vụ của lão bản giao cho, tôi quyết định ngày mai lại tiếp tục đi tìm Bộ Phàm.

À, ừ, ý của tôi là để thằng cháu của tôi đi tìm anh ta.

Dù sao thì người quen cũng dễ làm hơn...

Dù sao thì trước lạ sau quen mà...

Tôi liền đưa cho thằng nhóc một túi trái cây đông lạnh.

Cái này tôi đã suy nghĩ rất lâu rồi, cũng không thể biểu hiện quá lộ được

Ví dụ như hoa hồng, như vậy Bộ Phàm sẽ nghĩ tôi có ý đồ quấy rối anh ta...

Nhưng cũng không thể biểu hiện quá tùy tiện, ví dụ như bao rác hoặc vãn vãn...

Vừa muốn đáng yêu lại phù hợp với tính cách của đứa nhỏ...

Thì trái cây đông lạnh là lựa chọn đúng đắn nhất.

Đương nhiên là thằng nhóc không chỉ đơn giản là đi đưa trái cây đông lạnh.

Nó mang theo một nhiệm vụ vô cùng trọng đại trên người, đó là phải giúp tôi hẹn Bộ Phàm.

Tôi sẽ cùng anh ta ăn cơm, sau đó chụp hình đưa cho ông chủ, để chứng minh tôi không hề từ bỏ nhiệm vụ.

Nhờ vào đó thể hiện thành ý và khát khao được ‘phát uy’ của tôi với ông chủ.

Tôi đứng trước cửa viện kiểm sát chờ thằng nhóc trở về.

Bởi nơi chỗ này quá mức thần thánh và trang nghiêm, tôi không dám ngừng lại mà chỉ có thể giả vờ đi qua đi lại.

Tôi còn đeo kính râm nữa đấy.

Tuy rằng là một ca sĩ đã qua thời, nhưng vẫn có fan nha, chắc chắn sẽ có người trong truyền thông nhận ra tôi.

Đùa gì chứ, mỗi lần Trình Sâm đến họp báo, đều là tôi đi trước mở đường cho y không đó.

Ông chủ của tôi, ông ta đúng là biết cách tận dụng nhân tài.

Cho nên, tôi không thể mạo hiểm được.

Truyền thông có thể viết gì về tôi nhỉ...

Tôi thực sự nghĩ không ra...

Thằng cháu tôi rất nhanh đi ra lại

Nhanh đến nỗi tôi còn chưa kịp nghĩ ra truyện ngắn để viết, không thể làm gì khác hơn là yên lặng thoát khỏi weibo.

Tôi: Sao mi lại đi ra nhanh vậy?

Thằng nhỏ: Bởi vì trái cây lạnh đã ăn xong rồi.

Tôi: Đó là để cho Bộ Phàm ăn!

Thằng nhỏ: Con nghĩ là anh trai đó bị dị ứng với albumin, không thể ăn trái cây lạnh.

Tôi:???

Thằng nhỏ: Cậu đừng giận mà, anh trai đó đã đồng ý sẽ ăn cơm với con, cậu đã vui chưa?

Tôi:...

Anh ta ăn cơm với mi thì ta vui cái khỉ gì?

Chẳng lẽ anh ta không đồng ý đi cơm với mình?

Thời buổi này còn có người bị dị ứng albumin?

Trong trái cây lạnh có chứa thành phần albumin???

6. Chương 6

Dựa theo sự phát triển của nội dung vở kịch, tôi nên nói một vài chi tiết về lần gặp mặt chính thức này của tôi và Bộ Phàm.

Ví dụ, để xứng với bộ đồ mà anh ta mặc, không lẽ tôi phải thay đổi kiểu tóc đẹp trai nào đó.

Còn nữa, lỡ như anh ta ăn bít tết, không lẽ tôi phải ga lăng giành trả tiền.

Bớt giỡn đi, Phụ Ninh tôi là loại người ăn cơm còn không xong lại đi trả nợ cho người ta sao?

Nhưng mà.

Điểm này phải thừa nhận, là tôi cảm thấy có hơi mất mặt.

Cái đó cũng không phải trọng điểm, nên tôi cũng không muốn đề cập tới.

Trọng điểm là, Bộ Phàm, cậu ta có chút quá đẹp trai.

Tôi mà cùng cậu ta đi trên đường, giống như là con chim nhỏ nép ngực vào người khác, cực kỳ đáng thương a.

Tôi thực sự rất muốn hỏi một câu, anh em tốt, anh mua miếng lót giày ở đâu vậy? Mấy cm? Có thể cho tôi vài cái được không?

Chắc mấy người cũng hiểu, tôi rất là sĩ diện!!

Tôi cũng không biết nên nói thêm cái gì nữa.

Lúc Bộ Phàm xuất hiện, hai mắt thằng cháu tôi lập tức sáng bừng: “Đúng là rất đẹp trai nha!”

Khi Bộ Phàm cắt bít tết, thằng nhóc lặng lẽ nói với tôi: “Cậu ơi, đôi mắt của anh trai biết nói.”

Mi có biết là cái cây kem mi đang ăn bao nhiêu tiền không hả! Mi có thể dừng suy nghĩ bấy bọ được không hả! Xem ra bộ não quá độ cũng không tốt lắm nhỉ?

Thời điểm Bộ Phàm cầm lấy biên lai tính tiền, thằng nhóc lập tức kích động nói “Tại sao anh trai lại đẹp trai như vậy chứ!”

Excuse me????

Tại sao mi lại gọi anh ta là anh trai, còn ta lại là cậu???

Bộ Phàm trả tiền xong liền bế thằng nhóc lên “Bạn nhỏ, hôm nay có thích không?”

Thằng nhóc thối không có tiền đồ, giả vờ then thùng nằm nhồi lên vai Bộ Phàm.

Tôi:...

Tôi cũng không phải quý hẹp hòi, thật đó.

Tôi cố ý đem thằng cháu ra để Bộ Phàm yêu thích nó, bây giờ bọn họ như vậy, ừm, cũng rất tốt.

Hi vọng Bộ Phàm có thể sớm lĩnh ngộ, sớm ngày cùng con gái ‘dục vọng’

Vậy thì ba ba của tôi, à không, ông chủ của tôi sẽ cho tôi ‘phát ụy’...

Lần này.....May mắn sẽ về với tôi!!

Bộ Phàm quay đầu, hỏi: “Còn cậu thì sao?”

Tôi: “Hả, à... Vô cùng tốt.”

Anh ta cười cười, mang theo một chút ít trào phúng, trộn lẫn thêm vài phần sùng nịch.

Sùng nịch???

Mẹ nó, tôi đang nghĩ cái gì vậy nè?

Mụ nội nó, quả thực con mắt của anh ta biết nói kìa!

7. Chương 7

Bộ Phàm ôm lấy thằng cháu hỏi tôi: “... Bây giờ muốn đi đâu?”

Tôi: “Đâu...Đâu cũng được.”

Anh ta: “Được rồi, nhóc nói lắp “

Phi, anh mới là nhóc nói lắp.

Nếu không phải tôi sợ bị bại lộ thân phận, tôi đã nói cho anh biết tôi là ca sĩ từ lâu rồi.

Âm điệu tốt, lưỡi tốt, giọng lại cao, nếu anh thi hát với tôi, anh chỉ là cận bã, hừ.

Năm đó tôi là ca sĩ nổi tiếng đấy, được không?

Anh ta ôm cháu nhỏ ra khỏi nhà hàng, mẹ nó, một tay đem thằng nhóc ôm trên vai, quả nhiên là rất đẹp trai.

Lần sau tôi nhất định phải thử mới được.

Anh ta hỏi thằng nhóc: “Bây giờ em muốn làm gì?”

Thằng nhóc hưng phấn: “Muốn xem phim, Hollywood! Tiếng anh!”

Tôi ngốc ngốc hỏi nó một câu: “Mi nghe hiểu sao?”

Bộ Phàm: “Lẽ nào cậu nghe không hiểu?”

Bộ Phàm, anh thật sự là rất tồ.

Dám ở trước mặt cháu tôi làm tôi mất mặt...

Có tin tôi đập anh không hả!

Tôi: “Tôi có thể xem phụ đề mà, còn nó thì chưa biết đọc chữ đâu!”

Thằng nhóc lập tức mất hứng, mở to hai mắt trừng tôi, như vậy thật không đáng yêu chút nào, nhỏ như vậy đã bày đặt giận dỗi

Bộ Phàm: “Cậu thật không có tiền đồ.”

Tôi:...

Tôi thế nào cũng không nghĩ tới, cuối cùng chúng tôi lại đi xem một bộ phim Hollywood.

Nhưng mà các người có hiểu hay không, bây giờ hũ nức đã cạn rồi thế giới hết rồi.

Hai thằng con trai cùng đi xem phim vốn đã rất kì quái.

Vậy mà còn dẫn theo trẻ con.

Ngồi ở hàng ghế trước tôi là một cô gái, nhân vật nam chính tuần tú nữ chính xinh đẹp trong phim thì không chịu nhìn, cứ thích quay ra sau nhìn tôi.

Lần thứ nhất cô ta quay đầu lại, tôi liền điều chỉnh tư thế...

Tôi vẫn cảm thấy là cô ta nhận ra tôi, sau đó lấy ra một cây son môi, để tôi kí tên cho cô ta.

Nhưng mà cô ta chỉ liếc tôi một cái, mang theo nụ cười mờ ám...

Lần thứ hai, tôi vẫn có cảm giác cô ta nhận ra tôi,

Nhưng mà vẫn không có...

Bộ phim đã chiếu được mười phút, cô gái này nhìn chúng tôi càng ngày càng trắng trợn.

Tôi không thể làm gì khác hơn là đưa bóng ngó cho cô ta “Muốn ăn sao?”

Cô ta một chút cũng không khách khí “Cám ơn, anh là Phụ Ninh phải không?”

????? Cô gái này nhận ra tôi?? Quả nhiên là địa vị ca sĩ của tôi trên giang hồ vẫn còn tồn tại!

Tôi nhanh chóng liếc nhìn Bộ Phàm, anh ta đang uy cháu tôi uống nước, chắc là không nghe được.

Cô gái kia tiếp tục hỏi tôi: “Đây là bạn trai của anh sao?”

Tôi: “???”

Cô ta cười cười “Yên tâm, em sẽ không nói ra đâu.”

Excuse me???

8. Chương 8

Bộ Phàm cùng thằng cháu tôi ở chung có thể hòa hợp như vậy, thật là có chút ngoài dự kiến của tôi, dù sao tôi đã từng nghĩ đến, nếu Bộ Phàm không thích thằng nhóc, thì tôi biết đi đâu tìm một đứa khác đây.

Tôi không thể tự mình sinh một đứa, không phải thời gian không đủ, trọng điểm là tôi không có cái khả năng kia.

Cái cô gái trong rạp làm tôi cảm thấy bất an, cũng biến thành bức bối.

Nếu Bộ Phàm yêu thích con nít như vậy, tôi phải nhanh chóng thực hiện bước tiếp theo, tôi phải làm cho Bộ Phàm thích con gái.

Đúng, như vậy mới có hiệu quả.

Mấu chốt là tôi nên làm thế nào?

Tôi bắt đầu ưu sầu.

Thằng cháu tôi cũng rất hưng phấn, nằm nhàoai trên vai Bộ Phàm, khi thì e thẹn khi thì nghịch ngợm.

Chúng tôi tách ra tại cửa rạp chiếu phim.

Anh ta rút từ trong ví ra hai trăm đồng đưa cho tôi “Sau này đừng đi đụng người nữa, cậu không làm cái kia được đâu.”

Tôi hỏi hân: “Tại sao?”

Tôi thừa nhận, tôi muốn được nghe anh ta khen, dù sao tôi cũng rất là nhanh trí, còn có tràn đầy tinh thần nghĩa hiệp nữa.

Nhưng Bộ Phàm thở dài cầm lấy hai trăm đồng nhét vào trong túi tôi, thuận tiện vỗ vai tôi một cái “Mua cho thằng nhỏ đồ ăn ngon một chút.”

Tôi nhìn bóng lưng anh ta, một mặt vỡ mộng

Người anh em, anh có cần suy nghĩ bản thủ thế không! (Há há, anh Phàm nghĩ bạn Ninh cho nhóc con đi đụng người khác để lừa gạt kiếm trác =)))

Thằng cháu tôi: “Cậu ơi, cậu có tiền, chúng ta ngồi xe về đi.”

Tôi:...

Cuối cùng, tôi vẫn quyết định đi xe về nhà.

Các người nên hiểu, cháu tôi chỉ là con nít, không biết lòng người hiểm ác, nó bị tên Bộ Phàm kia dạy hư rồi.

Trong xe.

Cháu nhỏ: “Anh Bộ Phàm hẹn con cuối tuần đi chơi.”

Tôi:???

Cháu nhỏ: “Cậu có muốn đi chung không? Còn có thể được chơi ngựa gỗ đó.”

Ô ô, anh ta với mi thương lượng hỏi nào sao ta không biết chứ?? Cháu trai à, mi như vậy ta rất lo cho mi đấy, mi cùng Bộ Phàm quen biết được mấy ngày hả?

Thằng nhóc bắt đầu thiếu kiên nhẫn: “Này, cuối cùng thì cậu có đi cùng không?”

Tôi: “Mi nên biết, anh trai Bộ Phàm kia, rất có thể là người xấu đó.”

Thằng nhóc im lặng một chút: “Cậu à, có phải cậu đang ghen tị với khuôn mặt đẹp trai của anh Bộ Phàm đúng không.”

Excuse me???

Tốt xấu ta cũng là thần tượng của biết bao nhiêu người, mi có biết không hả, hả?

Trên weibo của ta có tận hai triệu fan đấy, mi có biết không?

9. Chương 9

Mấy ngày sau, mỗi ngày tôi đều đi dạo trên đường.

Tôi cũng không thể ngồi gốc ở ký túc xá chờ, gần đây công ty vừa kí hợp đồng với hai người mới, bọn họ mỗi ngày đều tìm tôi tập diễn.

Rất rõ ràng, bọn họ hoàn toàn không có chú ý đến việc tôi là ca sĩ.

Ít nhất thì bọn họ vẫn gọi tôi một tiếng tiền bối, tôi cũng không ngại ngần không từ chối, dù sao ba người chúng tôi cũng sẽ ở chung một ký túc xá.

Ngẫm lại, cuộc sống của tôi thật là rất thảm.

Tôi từ trong thương trường đi ra, lòng tôi cơ bản đã muốn gục ngã rồi.

Nếu như tôi trẻ lại mười tuổi, tôi sẽ lên weibo hằng ngày viết truyện, nhưng bây giờ tôi chỉ có thể viết: Hôm nay không có truyện ngắn.

Cái cảm giác vô lực hết tiết này...

Nhưng tôi cũng không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, tôi đi dọc đường mua trà sữa, vừa uống vừa đi dạo.

Trà sữa sẽ mang đến vận may... Câu này chắc chắn không lừa tôi.

Mấy ngày trước, có một ca sĩ hạng hai quay video cùng hát với nghệ sĩ đường phố, nhưng video đó khi đăng lên lại bị lỗi...

Ca sĩ đó vô cùng tức giận...

Tôi đề cập chuyện này là vì, tôi nghe có người đang hát bài hát của tôi.

Mẹ nó, nghệ sĩ đường phố này thật là khả ái nha.

Tôi xẹt tới, đẩy đoàn người đang bu đông kia ra, chỉ còn cách nghệ sĩ đường phố còn mười bước.

“Phụ Ninh.”

Tôi quay đầu nhìn lại, Bộ Phàm.

Tình huống này cũng rất lúng túng.

Nghệ sĩ đường phố kia ngay cả đàn ghi ta cũng cầm ra, người đó nhất định đã nhận ra tôi.

Nhưng tôi cũng không thể tiến lên, tôi chú ý tới ánh mắt của nghệ sĩ đường phố kia, nhanh chóng ngồi xổm xuống, hiện tại y chắc không thể nhìn ra tôi.

Bộ Phàm đi tới trước mặt tôi, nhìn tôi cười nói “Ngồi xổm xuống làm cái gì vậy? Kìm nén sức lực để đi đụng người khác?”

Tôi quay đầu, “Anh đừng có xía vào.”

Bộ Phàm: “Lần trước tôi nói cậu nghe không rõ sao, làm việc này có cái gì tốt chứ?”

Anh ta thực sự nghĩ tôi đi đụng người khác?

Bà nội nó, đùa cái gì vậy chứ.

“Cậu cười cái gì ” Anh ta ôm tay tôi kéo lên “Lên!”

Tôi sẽ không nghe theo anh ta đâu “Tôi không đứng.”

Bộ Phàm nở nụ cười, “Bài hát này thật là dễ nghe.”

Tất nhiên rồi! Đây là bài hát của tôi! Là do tôi viết đấy!

Anh ta liền nói tiếp: “Cái người đang hát vẫn đang nhìn cậu kìa.”

Tôi nhanh chóng đứng lên “Người anh em, anh muốn đi chỗ nào, tôi đi với anh.”

Anh ta đứng yên không nhúc nhích “Không đi đụng người khác nữa sao?”

Tôi vội vàng nói, “Ngày nào cũng có thể đụng mà, ngày hôm nay tạm ngừng kinh doanh.”

10. Chương 10

Bộ Phàm sờ cằm “Cậu nhất định sẽ đi theo tôi sao?”

Tôi: “Liệu có gặp nguy hiểm không vậy?”

Bộ Phàm: “Đi theo tôi.”

Tôi cảm thấy dù sao đây cũng là một cơ hội, dù sao tôi cũng muốn thay đổi khuynh hướng của anh ta, không làm quen với anh ta là không được.

Vấn đề này thuộc dạng chuyên sâu, không thể nói với người bình thường được.

Nói cho cùng thì vẫn phải để ý.

“Sòng bài?”

Tôi do dự một chút “Anh là cán bộ kiểm sát, đến đây hình như có chút không hợp nhỉ?”

Bộ Phàm không coi là chuyện to tát nói “Vào hay không tùy cậu.”

Tôi sờ túi, ngày hôm nay ra ngoài không mang theo kính râm, không thể làm gì khác hơn là cứ thế đi vào.

Chuyện là như vậy, ấn tượng của tôi với sòng bài chỉ dừng lại ở chỗ ăn điểm tâm và đại gia, thì là cái loại phim ảnh ở Hương Cảng đó.

Nhưng mà sòng bài này, rất hiện đại nga, có cả bàn mạt chược tự động...

Bộ Phàm hỏi tôi: “Chơi mạt chược được chứ?”

Tôi: “Có thể.”

Má ơi, cái cảm giác kích động này là gì vậy?

Bộ Phàm có lẽ thường xuyên đến đây, anh ta cùng ông chủ rất thân, anh ta quay đầu lại nói: “Cậu tìm người dẫn cậu ấy vui chơi một chút.”

“Người của cậu?” ông chủ sòng bài liếc tôi một cái, cao giọng hô “Tại!”

“Đến,” Tại là một tên nhóc mày rậm mắt to “Bàn mạt chược bên bàn của ông chủ Vương ba thiếu một, ai chơi.”

Bộ Phàm chỉ chỉ tôi, “Cậu ấy.”

Tại có hơi quá nhiệt tình, đem tôi dẫn tới một căn phòng nhỏ, má nó, trong phòng còn có mỹ nữ đang đứng kia!

Thân hình nóng bỏng như vậy rất dễ làm tôi xấu hổ a!

Bốn mươi phút sau, tôi đến chỗ tiếp tân hỏi Bộ Phàm đang ở chỗ nào, sau đó đi tìm anh ta.

Bộ Phàm nhìn thấy tôi liền giật mình “Sao lại đến chỗ tôi?”

Tôi: “Bọn họ không muốn chơi cùng tôi.”

Anh ta từ chỗ bàn bài đi ra, hỏi tôi: “Cậu không có tiền?”

Tôi lắc đầu, “Tôi...không cần thận thắng hơi nhiều một chút”

Bộ Phàm rất vui vẻ, tôi không hiểu anh ta cười cái gì nữa, chỉ có thể mờ mịt nhìn anh ta.

Bộ tôi không thể làm tốt một việc gì đó hay sao?

Tôi liếc mắt nhìn bài của anh ta “Ừm, tôi biết đánh một chút.”

Bộ Phàm kín đáo đưa cho tôi một điều kiện “Thắng được ít tiền chúng ta liền đi ăn khuya.”

Tôi: “...”

Ra khỏi sòng bài, tôi hỏi anh: “Có phải lúc này tôi rất ngầu không?”

Bộ Phàm: “Ừm.”

Tôi cầm bốn ngàn tiền mặt trong tay, hỏi anh ta: “Muốn ăn cái gì? Ca đây mời anh!”

Đúng, như thế mới ga lăng!

Hình như có chỗ nào không đúng?

Trước đây tôi không biết Bộ Phàm, còn không biết anh ta thường đến sông bài.

Thế nhưng hiện tại ca ca tôi đây rất hào phóng mời anh ta đi ăn, anh ta lại muốn ăn ở quán ven đường, hình như không xứng với ngoại hình của Bộ Phàm nhỉ?

Thôi, dù sao ở trong mắt anh ta, tôi cũng là loại người chuyên đi dụ dỗ người khác, muốn lưu manh bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Tôi có chút không nhịn được hỏi Bộ Phàm: “Này, bao lâu anh mới đi sông bài một lần?”

Bộ Phàm: “Gần đây thì một tháng đi hai mươi bảy lần, hôm nay là lần cuối, sau này không đi nữa.”

Tôi:???

Có phải tháng này anh ta ở trong sông bài luôn không vậy?

Má ơi, nhưng lần cuối cùng là sao? Sau này không đi nữa là ý gì? Nhất định là có nội tình!

Anh ta nhìn tôi cười cười “Đừng suy nghĩ lung tung, không thể nói cho cậu biết được.”

Tôi nói: “Vậy anh nói tôi biết đi, cái ông chủ kia là buôn lậu ma túy đúng không?”

Anh ta một mặt “Này, cậu bị ngớ ngẩn à?” Nhìn biểu tình của tôi, anh ta nhất thời không nói thêm cái gì.

Dáng vẻ lúng túng như vậy...

Phim HongKong đều diễn như vậy mà! Có chỗ nào không đúng sao???

Nghệ thuật không phải bắt nguồn từ sinh hoạt đời thường sao??

(tôi dĩ nhiên là không thể phản bác mình...)

11. Chương 11

Có một số việc đều là định sẵn.

Ví dụ như Tiểu Lý Tử sẽ nhận giải Oscar, thằng cháu tôi và Bộ Phàm vô cùng ăn ý với nhau.

Có nhiều lúc tôi hoài nghi, có khi nào Bộ Phàm mới là cậu ruột của thằng nhóc đó không vậy.

Lúc trước tôi cũng hi vọng Bộ Phàm yêu thích cháu trai tôi, vậy thì anh ta sẽ sinh ra tư tưởng khao khát với thế hệ sau của mình, có lợi cho nhiệm vụ thay đổi khuynh hướng của anh ta.

Mà bây giờ tôi lại thấy thằng cháu mình thích anh ta quá mức rồi, điều này làm tôi cực kì khó chịu, mấy người chắc không hiểu đâu, trước kia, cháu tôi ngoài trừ ba mẹ nó ra thì nó chỉ thích mỗi siêu nhân.

Bây giờ lại xuất hiện thêm một Bộ Phàm.

Ai, cái này giống như việc mấy người đem dưa muối đi giấu, sau đó bị người khác tìm thấy lấy ra chia, xin hỏi mấy người còn tâm trạng để ăn không?

Nhưng tôi lại không thể làm gì khác, không có biện pháp a.

Tất cả đều đã an bài hết rồi.

Ngày hôm qua tôi cùng Bộ Phàm ăn ở quán ven đường, anh ta nói với tôi: “Ngày mai đừng quên mang nhóc con kia ra ngoài.”

Nha đúng rồi, anh ta còn có một buổi hẹn với cháu trai tôi ở công viên giải trí.

Thằng cháu tôi rất hưng phấn, đòi mặc đồ giống Bộ Phàm nữa chứ, còn bắt tôi đoán xem hôm nay anh ta mặc đồ gì.

Thực sự rắc rối mà, cậu của mi chỉ có thiên phú làm ca sĩ thôi nhé, hoàn toàn không có thiên phú làm thầy bói đâu.

Tôi chọn cho nó áo khác màu hồng, áo thun và vân vân, còn vấn đề mặc đồ giống Bộ Phàm, vẫn là để sau đi.

Bởi vì là cuối tuần, công viên giải trí đặc biệt nhiều người, thằng nhóc vừa nhìn thấy chú hề và khí cầu lập tức vui mừng.

Thằng nhóc đứng cạnh Bộ Phàm giống như con cẩu nhỏ đang chảy nước miếng vậy.

Cháu nhỏ thân ái nhìn cây kẹo bông sắc sỡ, giống y như con Vượng Tài đang nhìn cái bánh bao thịt, hấp dẫn không thể từ chối.

Cuối cùng thằng nhóc và Bộ Phàm, mỗi người cầm một cây kẹo bông.

Bộ Phàm nói: “Để cậu em trả tiền đi, hôm qua cậu ấy kiếm được cả bọn đấy, không để cậu ấy trả, trong lòng cậu ấy sẽ rất thoải mái đó.”

Cái này không phải là đang bắt tôi móc tiền ra sao, kỳ thực tôi đây là muốn để dành tiền cưới vợ, thế nhưng tôi không thể nói ra, không thể kích thích Bộ Phàm nhanh như vậy.

Cháu nhỏ: “Cậu ơi, tại sao cậu lại như vậy, thật kì lạ.”

Tôi:???

Không liên quan, các người vui vẻ là được rồi.

Nhưng bây giờ nhìn lại, tôi phát hiện ra Bộ Phàm đang mặc một áo khoác lông màu hồng...

Tôi vẫn luôn cảm thấy...ông trời đang đùa với tôi.....

12. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bộ Phàm cùng thằng nhóc chơi đùa nguyên ngày trong công viên giải trí, nó thật sự rất cao hứng, còn nói Bộ Phàm là siêu anh hùng của nó.

Thằng nhỏ hỏi tôi, anh hùng của tôi là ai?

Cái vấn đề này thật sự rất khó, tôi không trả lời được.

Thằng nhóc tiếp tục hỏi tôi: A, vậy không có ai đối xử tốt với cậu sao? Cậu thật đáng thương nha.

Tôi:...

Bộ Phàm ngồi xổm xuống nhìn thằng cháu tôi, rất chăm chú mà nói: “Mỗi người đều có một siêu anh hùng của mình, bọn họ có lúc sẽ xuất hiện rất muộn, có lúc thì luôn bên cạnh chúng ta nhưng chúng ta đều không thể nhận ra, ở trước đó, mỗi người đều là siêu anh hùng.”

Cháu nhỏ: “Thật ư, vậy làm sao để nhận ra?”

Bộ Phàm: “Siêu anh hùng chân chính thì không nên bỏ lỡ, nhất định sẽ có lúc, trong nháy mắt, lòng em tự động nói ‘Người tôi muốn tìm chính là người này!’, đến khi đó em sẽ biết.”

Thằng nhỏ rất dễ ỷ, nói “Xin lỗi, anh Bộ Phàm, em cứ nghĩ anh là siêu anh hùng của em, nhưng anh chỉ xếp thứ hai thôi.”

Bộ Phàm xoa đầu thằng nhóc “Không sao, thứ hai anh cũng rất vui vẻ rồi.”

Cháu nhỏ: “Vậy siêu anh hùng của anh Bộ Phàm đã xuất hiện chưa?”

Mẹ nó, hỏi hay lắm, nhóc con, mi hỏi rất đúng, ta cũng đang muốn biết đây này, mi không hổ là cháu ruột của ta.

Tôi rất hồi hộp nhìn Bộ Phàm, theo bản năng đi lên phía trước một bước.

Bộ Phàm nhìn tôi một cái, mỉm cười nói: “Đây là bí mật của anh, mỗi người đều có bí mật của mình mà, không phải sao?”

Thằng nhóc tỏ ra là đã hiểu.

Tôi:???

Thằng nhóc chỉ vào một cái máy gấp thú “Em muốn cái kia!”

Tôi và Bộ Phàm đến một cái máy gấp thú, bên cạnh không ít con nít vây quanh.

Ý tôi là...ờ, bên người Bộ Phàm không ít con nít vây quanh

Anh ơi, giúp em gấp bọt biển bảo bảo kia đi.

Anh ơi, em muốn cái mũ màu đen!

Anh ơi, em muốn cái màu hồng ngoài cùng bên trái.

Anh ơi, em muốn...

À...Hello? Có ai muốn nghe tôi hát không? Hát rất êm tai nha!

Tôi yên lặng nhìn cái máy gấp không ngừng gấp lên rồi bỏ xuống, mãi đến khi tiền xu trong túi tôi hết sạch.

Rốt cục Bộ Phàm với thằng nhóc cũng đi ra từ đám người, thằng nhóc mặt đầy hưng phấn, giống như vừa chiếm được toàn bộ thế giới.

Cháu nhỏ: “Cậu, cậu có thấy anh Bộ Phàm siêu cấp lợi hại luôn không?!”

Nhìn hai mắt thằng nhỏ sáng lấp lánh, tôi không nỡ phản bác “Thấy thấy, thật sự lợi hại.”

Bộ Phàm nở nụ cười, kín đáo đưa cho tôi một vật nhỏ màu xanh lam.

Tôi: “Cho tôi?”

Bộ Phàm: “Ừm.”

Tôi: “Tại sao?”

Bộ Phàm: “Trên thế giới chỉ có một đại hùng, cũng chỉ có một mình cậu.”

Hả????

Này anh bạn, anh đang nói cái gì vậy?

Sao tôi nghe không hiểu.

Vượng tài: Tổn nghĩ bạn Ninh so sánh cháu mình với bé này

Đại Hùng:

Chòm sao Đại Hùng, (tiếng La tinh là: Ursa Major), còn được gọi là Gấu Lớn, là một trong 48 chòm sao Ptolemy và cũng là một trong 88 chòm sao hiện đại, mang hình ảnh Gấu Lớn. Chòm sao này là một trong những chòm sao nổi tiếng nhất, không những bởi độ sáng của các ngôi sao thành viên, mà còn bởi huyền thoại Hy Lạp lý thú về chòm sao này. Trong thiên văn học Trung Quốc gọi 7 ngôi sao sáng nhất này là sao Bắc Đẩu.

Chòm sao Gấu Lớn không giữ nguyên hình dạng của nó, mà các ngôi sao trong chòm đang di chuyển theo những hướng khác nhau, dù với tốc độ rất chậm.

13. Chương 13

Mấy ngày sau tôi vẫn không dám liên hệ với Bộ Phàm.

Tôi vẫn luôn cảm thấy có gì đó không đúng?

Tuy là nói như vậy, nhưng cuối cùng tôi vẫn đi tìm anh ta...

Không phải là tôi ghét bỏ anh ta, nhưng mà anh ta không thể chủ động tìm tôi một lần sao?

Người ta chủ động rất mệt đó biết không? Ít nhất thì tôi vẫn là người tốt nga! Anh ta làm vậy tôi thật khó xử mà.

Điện thoại di động của tôi vẫn luôn giữ số điện thoại của anh ta, vẫn chưa từng gọi thử, tôi hiện tại rất muốn ấn gọi thử...

Bớt giỡn đi, tôi đây là đi cưỡng ép người ta mà, phải cần anh ta chủ động sao?

Bộ Phàm: “Sao cậu có số điện thoại của tôi?”

Tôi: “Cháu tôi đưa.”

Tôi đương nhiên không thể nói đây là của lão ba nhà anh đưa cho tôi, tôi không thể bại lộ thân phận được.

Bộ Phàm: “Tôi không đưa cho nhóc con đó số này.”

Oát đồ phắc???

Ông chủ à, ông muốn giết tôi sao?

Não tôi bắt đầu quay tròn 120 độ...

À, xin lỗi nha, tôi không cẩn thận nhấn nhầm số, vừa vặn lại là anh?

Chúng ta thực có duyên...

Ha ha ha.

Bầu không khí trong nháy mắt lạnh xuống, tôi giống như một diễn viên vô dụng vậy, càng diễn càng phản cảm.

Tất cả đều tại nam chính quá thông minh thôi mà...

Hiện giờ tôi chỉ muốn nói: Đạo diễn, hộp cơm hôm nay của tôi phải có hai cái đùi gà nha, cảm ơn.

Bộ Phàm: “Cậu nợ tôi một lời giải thích, bây giờ nhanh chóng đi theo tôi uống rượu.”

Trực giác nói cho tôi biết, đây chắc chắn là một âm mưu.

Bộ Phàm nhất định là muốn canh lúc tôi không chú ý, lặng lẽ tóm gọn tôi.

Ai, Bộ Phàm chắc đã biết tôi có ý đồ gây rối với anh ta, vậy anh ta có đánh tôi không nhỉ?

Đánh tôi thì vẫn còn nhẹ quá, dù sao Bộ Phàm yêu thích con trai cũng đâu phải lỗi của anh ta, còn tôi thì cố ý muốn thay đổi khuynh hướng của Bộ Phàm, xem ra là tôi không đúng.

Nhưng mà tôi làm người rất có nguyên tắc, tôi nói: “Xin lỗi, hiện tại tôi rất bận, cậu cũng biết tôi chuyên đi đụng người khác mà, tôi cần phải có nhiều kinh nghiệm thực tiễn.”

Bộ Phàm: “Đến đây mau.”

Tôi: “Được rồi, được rồi, tôi đến liền.”

Dù sao tôi cũng là nam tử hán mà, nếu như Bộ Phàm thực sự muốn đánh thôi, vậy thì cứ để cho anh ta đánh a, nhưng mà, nguyện vọng của tôi là..

Đừng đánh vào mặt là được.

14. Chương 14

Đau lòng, là một thứ rất vi diệu.

Nó cần hai điều kiện tất yếu để tạo thành, đầu tiên, yêu thích một ai đó nhưng lại thông thành; thứ hai là bị một loại tổn thương nào đó.

Tôi đau lòng vì Bộ Phàm.

Điểm này tôi rất chắc chắn, mỗi lần Bộ Phàm uống một ly rượu, lòng tôi lại như bị thiêu đốt, rất khó chịu.

Tôi trơ mắt nhìn anh ta ngã gục trên bàn.

Bồi bàn hỏi: “Có cần tôi gọi xe giúp hai vị không?”

Cái này tôi hiểu nha, ý của bồi bàn này là chúng tôi uống xong thì nhanh chóng rời đi, dù sao thì khi say ăn nói sẽ không có chừng mực, ngoài ra còn dễ dàng gây sự.

Tôi nói: “Được rồi, cảm ơn.”

Còn vấn đề nữa, tôi nên đưa anh ta về đâu?

Ký túc xá của tôi?

Không, tôi thực sự không dám.

Xe đến, Bộ Phàm nằm gục trên bàn không chịu đứng dậy, tài xế chờ rất lâu, thế là trực tiếp khiêng Bộ Phàm đem ra ngoài.

Tôi cũng không biết nên phản ứng như thế nào, vừa cảm thấy được bác tài xế thực sự rất khốc nga, lại vừa thấy Bộ Phàm vô cùng mất mặt, tôi lại càng khó chịu.

Tài xế cho tôi một cái biểu tình “Tôi hiểu mà”, tôi lại càng không hiểu chuyện gì, có chút mờ mịt về công việc phục vụ giao thông của bọn họ.

Đêm nay Bộ Phàm nói với tôi ba câu:

“Đến?”

“Tôi thoát nhìn, rất thất bại sao?”

“Cậu đừng uống.”

Ba câu này, tôi lại nghe ra được hai nghĩa:

Đầu tiên, tôi tới cùng anh ta, nhưng tôi không thể uống say.

Thứ hai, cậu ta chắc chắn gặp rắc rối trong tình cảm hoặc sự nghiệp, theo trực giác của tôi hình như là sự nghiệp, đồng thời cũng liên qua đến sòng bài lần trước.

Bằng không, Bộ Phàm sẽ không tìm tôi.

Dù sao trong mắt Bộ Phàm, tôi chỉ là tên lưu manh thích đi đụng người.

Tôi đưa cho tài xế địa chỉ nhà, là nhà của người đại diện của tôi.

Người đại diện của tôi, là một thanh niên độc thân nặng 80 kí, trong nhà chỉ có duy nhất mì ăn liền và thức ăn vật.

Đó cũng là nhu cầu bình thường thôi, mọi người hiểu chứ.

Tôi muốn nói cái này là vì, y không hề để ý chút nào về sức khỏe của bản thân, đối với việc ý thức vệ sinh nhà cửa hằng ngày tương đối thấp, cụ thể là y chưa bao giờ chủ động quét dọn cả.

Có lần tôi nhìn thấy trong nhà y có con gián, số lượng của chúng là con số mà tôi chưa bao giờ tưởng tượng tới.

Cho nên, bình thường tôi sẽ không bao giờ đến nhà y.

Tôi trực tiếp lên lầu gõ cửa, tôi đứng ngoài cửa nghe được âm thanh của ‘Chibi Maruko-chan’.

Ừm, tùy rằng y là nam nhưng lại có một tâm hồn thiếu nữ a.

Người đại diện mở cửa “Chuyện gì?”

Tôi: “Cho tôi mượn cái ghế sofa.”

Người đại diện: “Hai người ngủ không vừa đâu.”

Excuse me??? người đại diện à, xin hỏi ngài đang nghĩ cái quái gì trong đầu thế?

Tôi: “Chỉ một mình anh ta thôi.”

Tôi ném Bộ Phàm lên ghế sofa, người đại diện vẻ mặt cổ quái nhìn tôi.

Tôi: “Sao vậy?”

Người đại diện: “Đây là con trai của ông chủ mà, Phụ Ninh, trước đây cậu không phải người như vậy.”

Tôi không có cách nào giải thích rõ được, vỗ vỗ vai người đại diện “Chăm sóc tốt cho anh ta, tôi đi đây.”

Người đại diện vẻ mặt khó xử: “Nghe nói người này... Liệu anh ta có làm ra chuyện ‘gì gì gì’ với tôi không...”

Tôi: “...”

Mọi người tha thứ cho y nhé, dù sao đó cũng là người đại diện của tôi, y đã từng lớn tiếng nói là muốn cưới Phạm Băng Băng về làm vợ, à... thì y có chút tự tin.

Tôi hướng y cười thần bí “Vậy thì cậu hãy dùng cân nặng của mình đè bẹp anh ta đi.”

Tôi một mình đi trên đường...

Bộ Phàm một mình nằm trên ghế sofa bốc mùi kia...

Người đại diện của tôi chắc chắn sẽ không có khả năng cho anh ta uống nước...

Tôi...

Thật sự rất lo lắng cho Bộ Phàm.

15. Chương 15

Trước khi ngủ lên weibo xem một chút.

Các cô gái trên weibo chẳng quan trọng tí nào, toàn là hối thúc tôi viết truyện ngắn, tôi thực không hiểu a.

Tại sao luôn muốn tôi làm những việc hại não phí lực như thế này chứ, có biết như vậy làm tôi rất khó ngủ không hả.

Sau khi viết truyện ngắn tôi thường đặc biệt đói bụng, tôi từng vào lúc ba giờ đêm: bởi vì đói quá nên tôi liền gặm đỡ gói Thống Nhất Lão Đàn...

Kết quả phát hiện... Có chút ngọt.

Đương nhiên những cái này không thể nói cho fan của tôi biết được, dù sao ở trong mắt bọn họ, tôi là một tác giả viết truyện ngắn, cho nên có quãng thâm mắt như gấu mèo là chuyện bình thường.

Đối với việc này, tôi cũng chỉ có thể viết vài dòng kháng nghị...

Tôi muốn các người nhớ rằng, tôi...

Phụ Ninh... Là một...

Ca sĩ.

Hôm nay, trước khi đi ngủ, tôi liền viết vài dòng kháng nghị, đương nhiên không phải là vì tôi không nghĩ ra được truyện ngắn nào, mà là bởi vì...

Ai, tôi cũng không biết nói sao nữa..

Dù sao ai là minh tinh cũng thích ghi mấy bài viết như vậy...

Nhưng mà lão sư Phụ Ninh tôi đẩy nhắc mấy người, theo đuổi thần tượng quá độ cũng không đúng...

Nhưng không theo đuổi tôi thì lại càng không đúng.

Dù sao thì tôi cũng theo trường phái thần tượng đi lên bằng thực lực của mình.

Có lẽ gần đây không lưu hành trường phái này cho lắm nhỉ?

Các người cũng thấy đó...

Tôi có nhiều câu nói không rõ...

Bởi vì tôi đột nhiên có chút luống cuống...

Tôi...

Cảm giác được, tôi đối với Bộ Phàm...

Thôi, không nói đâu.

Các người biết mà, tôi là.... thẳng nam. (thích người ta rồi còn giả bộ =)))

Ngày hôm sau, người đại diện gọi điện cho tôi, y nói Bộ Phàm đang rất tức giận, đang mắng tôi một trận.

Excuse me???

Bộ Phàm tức giận? Hôm qua anh ta ới đây người tôi, tôi không bắt anh ta giặt là hên lắm rồi!

Tôi chờ cả một buổi sáng, cũng không thấy Bộ Phàm liên hệ với mình.

Trong đầu tôi liên não bổ, nghĩ ra một chuyện tình xinh đẹp bi ai thống khổ...

Má nó, hình như dạo này hướng đi của tôi có chút gì đó không đúng? (hướng đi của cứng cong queo mất rồi =))

Chắc mấy người không đoán được...

Tôi vạn lần cũng không nghĩ tới...

Cuối cùng, tôi vẫn là tìm Bộ Phàm.

Giọng nói Bộ Phàm có chút mất kiên nhẫn: “Sao bây giờ mới gọi cho tôi?”

Tôi: “... Tôi khá bận.”

Bộ Phàm: “Tôi đói, mau mang cơm cho tôi.”

Tôi làm cơm rang cà chua cho anh ta.

Trên đường mang cơm cho Bộ Phàm, tôi nhận được cuộc gọi từ người đại diện.

Tôi: “Uy, sao thế?”

Người đại diện: “Sao cậu còn chưa xóa bài viết trên weibo?”

Excuse me???

Tôi bỏ lỡ cái gì sao??

Ngay cả bài viết kháng nghị tôi cũng không được viết sao?

Các người có cần kì thị ca sĩ như vậy không.

Tôi: “Sao phải xóa?”

Người đại diện: “Cậu đăng bức ảnh của con trai ông chủ lên đó.”

Tôi:???

Tôi nhanh chóng mở weibovra.

Đây là lần đầu tiên tôi...

Thật sự là từ lúc sinh ra cho tới giờ...

Tôi mừng vì mình... Không nổi tiếng.

16. Chương 16

Tôi đem cơm trưa đưa đến cho Bộ Phàm.

Tôi đứng gõ cửa, trong đầu cũng đã nghĩ ra một trăm phương thức xin lỗi.

Bộ Phàm: “Cậu muốn bỏ đói tôi sao, sao giờ mới tới?”

Tôi trợn mắt ngoác mồm.

Nói gì thì nói đây cũng là “Ban Liên Ngành”, làm gì có chuyện ngay cả cơm cũng không có để ăn.

Tôi cẩn thận giải thích: “Chỉ vừa mới qua giờ cơm thôi mà.”

Bộ Phàm: “Cậu cũng biết là đã qua giờ cơm?”

Tôi bây giờ là tội nhân, thôi được rồi, tôi cho phép anh gây sự đấy.

Tôi hỏi Bộ Phàm: “Tối qua ngủ có ngon không?”

Bộ Phàm: “Một chút cũng không.”

Dáng vẻ của anh ta cũng giống như bầu không khí bây giờ vậy, rất không hòa hảo, tôi không thể làm gì khác hơn là cúi đầu nghịch điện thoại di động, cũng không dám lên weibo.

Theo người đại diện nói thì buổi sáng anh ta bắt đầu tức giận, liệu có phải là do bệnh nghề nghiệp không nhỉ? Lỡ như Bộ Phàm dựa vào chức vụ khởi tố tôi thì sao đây?

Tôi không muốn vì chuyện này mà bị cấp trên điều đi nơi khác đâu.

Tôi nhất định phải nói cái gì đó, tôi đành nói: “Con người ai cũng sẽ mắc sai lầm mà, đúng không?”

Bộ Phàm: “Ân, cho nên mới có pháp luật.”

Tôi: “Nhưng có lúc, con người ta cũng không cố ý.”

Bộ Phàm: “Cho nên mới có tội cố ý giết người và tội giết người do tự vệ.”

Ha ha.

Không thể nào vui vẻ để tán gẫu được.

Tôi quyết định thẳng thắn thoải mái nói “Bài viết tên weibo... Tôi...”

Bộ Phàm: “Weibo làm sao?”

Ôi mẹ ời thì ra anh ta không biết! Tôi suýt chút nữa còn tưởng...

Tôi: “Không có gì không có gì, ngày mai anh muốn ăn cái gì? Tôi làm cho anh.”

Bộ Phâm: “... Ngày mai là thứ sáu.”

Thống Nhất Lão Đàn: tên của một hãng mì gói ở TQ

17. Chương 17

Đã lâu rồi tôi chưa cảm thấy ủy khuất.

Tôi thật nhớ đến lúc trước, cái thời mà mình còn rất nổi tiếng a, mỗi ngày đều đến phòng thu âm, chỗ nào khác cũng không đi.

Còn ông chủ lại không thích ra đĩa cho ca sĩ, bởi vì thị trường tiêu thụ không nhiều, không kiếm được nhiều tiền.

Bởi vì nguyên nhân này, nên năm năm qua tôi đã không được ‘phát uy’ rồi...

Cái này tôi vẫn không cảm thấy oan ức lắm, thế giới này vốn không công bằng mà, nếu công ty đem cho tôi mười bài hát hát cùng một lúc, tôi quả thực tình nguyện làm như vậy a.

Còn nếu tôi bị quăng vào vũ trường, tôi khẳng định là mình sẽ chịu không được, về mặt này, lòng tự trọng của tôi đặc biệt cao nga.

Thế nhưng lần này, tôi thực sự rất muốn phát uy đó.

Hôm trước tôi đã lỡ công khai với fan của mình là lần này chắc chắn sẽ ra album, tôi không thể để họ thất vọng được.

Cho nên...

Điều kiện mà ông chủ giao... Mặc dù không biết nên làm gì... Nhưng tôi vẫn tận lực đi làm...

Nhưng mà, hoàn toàn không có tí hiệu quả.

Hôm nay tự dưng ông chủ lại tự mình gọi điện cho tôi, trong lòng tôi bắt đầu cảm thấy thất vọng...

Lần này, ông ta có thể hay không muốn..đóng băng tôi...

Nhưng mà...

Ông chủ: “Phụ Ninh, gần đây cậu làm rất tốt, sau khi chuyện này thành công, tôi sẽ cho cậu ra thêm một cái MV nữa!”

Tôi: “Ông chủ, ngài... Quá khách khí.”

Excuse me????

Ông chủ a, tôi chưa có làm cái gì hết mà!

Tôi còn không cần thận đăng tấm hình của con ông lên weibo do tôi chụp mà.

Ta ghi thêm câu: Đêm nay ngủ cùng anh.

Tôi cần bình tĩnh một chút.

Hiện tại, tôi vẫn còn đang ở.....phòng làm việc của Bộ Phàm.

Tôi có chút lo lắng cúp máy, sau đó đăng một bài viết mới lên weibo: Chuyện là như vậy, người anh em của tôi nói, với giá trị của mình thì anh ta có thể xuất đạo.

Xem như là giải thích về tấm hình kia đi, cứ xem như là nói đùa đi, nếu xóa weibo hữu dụng thì tôi cần gì sợ hãi như vậy?

Bộ Phàm: “Giải quyết xong?”

Tôi cúi đầu nhìn bình luận: “Giải quyết.”

Hả?

Sao anh ta biết?

Tôi ngẩng đầu...

Anh ta... đang gọi điện thoại.

Thì ra không phải cùng tôi nói chuyện...

Nha.

Tôi đứng lên: “Tôi đi trước đây.”

Bộ Phàm hướng tôi gật đầu, biểu thị đã biết.

Tôi chậm rãi đi ra khỏi viện kiểm sát...

Tôi ý thức được chuyện này tiếp tục phát triển như vậy là không được...

Tôi không phải tới để cùng Bộ Phàm làm bạn tốt...

Mà là tới thay đổi khuynh hướng của anh ta...

Tôi nhất định phải làm cái gì đó.

Chuyện này mang một ít tính chất hành động, có lẽ tôi cần sự trợ giúp.

Tôi tìm đến tiểu bàn Hám Ân, là người đại diện của tôi. (tiểu bàn: mập mạp, béo ú)

Y cười đến thần bí, sau đó nói cho tôi một cái USB.

Tôi:...

Trực tiếp như vậy liệu có ổn không?

Anh ta sẽ không cảm thấy sợ đó chứ?

Trời ơi...

Tôi thực sự không thể tưởng tượng được...

Phản ứng của Bộ Phàm sẽ là gì, anh sẽ không đánh tôi đâu ha?

Tôi thực sự sợ anh ta sẽ đánh tôi...

Bởi vì tôi nghĩ bộ dáng của Bộ Phàm đánh nhau rất lợi hại.

18. Chương 18

Vì đánh bạo, tôi mang theo thằng cháu mình.

Thằng nhóc rất thích nằm lên vai Bộ Phàm, tôi nhìn cũng cảm thấy mệt, nhưng cũng hết cách rồi, cháu tôi rất thích anh ta.

Tôi rất hồi hộp.

Bộ Phàm hỏi: “Sao đột nhiên lại hẹn tôi?”

Tôi: “Chúng ta quen biết lâu như vậy rồi, tôi cũng không có cái gì tốt cho anh.”

Tôi đem USB đưa cho Bộ Phàm.

Bộ Phàm cầm trong tay bóp bóp mấy cái, hỏi: “Đây là cái gì? XX của cậu?”

Tôi: “...”

Người anh em, tôi đánh giá anh hơi thấp rồi.

Nhưng mà năng lực tiếp nhận của anh rất giống bọt biển a, rất nhanh!

Tôi: “Anh xem thì biết.”

Bộ Phàm: “Cậu đỏ mặt là đang thẹn thùng sao?”

Tôi nhanh chóng ôm thằng cháu trở về “Tôi phải đi rồi.”

Tiểu bàn Hàm Ân lúc đưa cho tôi USB, còn nói là Trình Sâm muốn tổ chức live show.

Vậy là tôi liền hiểu...

Dù sao tôi cũng là người bên cạnh của tiểu vương tử Trình Sâm mà.

Nhưng biểu hiện lần này của tôi chả có tí khí thế gì cả.

Chuyện là như vậy...

Phía sau hậu đài.

Tôi đang ôm đàn ghi ta, người đang đi tới là... Bộ Phàm.

Dáng dấp tôi như vậy thật là khó giải thích.

Tôi có chút lúng túng, không biết có nên đi lại nói một câu không...

Thật là đúng dịp nha.

Bộ dáng của anh ta thoát nhìn không ngại ngần gì.

Anh ta hướng cô gái bên cạnh giới thiệu “Phụ Ninh, đây là Tiểu Mẫn.”

Tôi: “Xin chào, tôi là Phụ Ninh.”

Cô gái này thoát nhìn khá phóng khoáng “Xin chào, tôi là bạn gái cũ của Bộ Phàm.”

Sorry, I don't understand??

Bộ Phàm...hình như có gì đó không đúng

Anh không phải là gay sao?

Còn bạn gái cũ giải thích thế nào đây?

19. Chương 19

Tôi có chút không rõ.

Nếu như Bộ Phàm có bạn gái cũ...

Vậy thì khuynh hướng của anh ta đâu có vấn đề.

Vậy tại sao ông chủ lại nói với tôi...

Bộ Phàm là gay.

Có lẽ vấn đề ở đây là...

Tại sao ông chủ lại cho rằng Bộ Phàm là gay.

Đương nhiên rồi, điều này cũng không có quan hệ gì với tôi, mấy người cũng biết đấy, từ đầu tôi chỉ muốn phát ‘uy’ thôi mà.

Liveshow chính thức bắt đầu, tôi hát hai bài...

Hát đến khó nghe muốn chết...

Lúc trước tôi hát còn êm tai hơn rất nhiều...

Cô gái mặc áo màu đen ngồi hàng đầu à, cô làm ơn hảo hảo nghe hát đi có được không, đừng có như giết người vậy chứ?

Coi như cô là bạn gái cũ của Bộ Phàm đi, nhưng cô đừng có nhìn chăm chăm tôi như vậy, tôi cũng sẽ không vui đâu.

Sau khi xuống sân khấu, tiểu bàn Hàm Ân hỏi tôi “Cậu ở trên sân khấu gào khóc thảm thiết như vậy làm gì?”

Tôi: “Không phải cậu nói khi hát phải có lực sao?”

Tiểu bàn Hàm Ân vỗ vai tôi: “Bọn họ đã chia tay rồi, cậu đừng khó chịu nữa.”

Tôi khó chịu?

Tôi tại sao phải..khó chịu.

Bộ Phàm không phải gay, tôi so với các người còn vui hơn đấy, được không! Tôi có thể phát uy rồi nha!

Rốt cục thì tôi có thể làm một việc chân chính mà ca sĩ nên làm không?

Tôi bỏ qua tay tiểu bàn Hàm Ân, cầm đàn ghi ta lên, đi...

Tôi vẫn muốn tiếp tục đi trên con đường âm nhạc của mình.

Tôi...

Tính tình tôi chính là như vậy.

Tôi trở về ký túc xá sáng tác bài hát.

Tôi vò giấy vút thành đống.

Viết cái gì cũng đều thấy không hài lòng.

Tôi cũng không bắt ngờ lắm khi Bộ Phàm tìm được ký túc xá của mình.

Dù sao đây cũng là tài sản của nhà anh ta.

Tôi hỏi: “Anh tìm tôi có việc?”

Bộ Phàm: “Xin lỗi, chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không?”

Ế?

Người anh em, nào anh có bị gì không, cái gì gọi là bắt đầu lại từ đầu?

20. Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôi: “Anh có ý gì?”

Bộ Phàm: “Xin lỗi.”

Tôi: “Anh nói chuyện cẩn thận.”

Anh ta vẫn là nói: “Xin lỗi.”

Tôi: “...”

Bộ Phàm: “Tôi có thể vào không?”

Nhà tôi chỉ còn bình sữa bò Vượng Tử là có thể uống được, đó là do lần trước cháu trai tôi đến đây bỏ quên.

Tôi đưa cho Bộ Phàm.

Bộ Phàm cầm bình sữa trong tay, bộ dạng rất khẩn trương, tôi thực không hiểu anh ta sốt sắng cái gì.

Tôi hỏi: “Bộ Phàm, anh muốn nói cái gì?”

Bộ Phàm ngẩng đầu nhìn tôi một cái (thẹn thùng?) rồi lại cúi đầu “Tôi không biết nên nói thế nào nữa.”

Tôi: “Vậy nếu thì anh suy nghĩ thêm một chút đi?”

Bộ Phàm lắc đầu, “Phụ Ninh, tôi đã xem cái USB em đưa cho tôi.”

Trong lòng tôi có chút hồi hộp.

Nhưng lập tức sửa lại suy nghĩ.

Tôi đưa cho anh ta xem A phiên (A phiên: Phim s*x, AV) cũng vì anh muốn Bộ Phàm sinh ra dục vọng với con gái, nếu như Bộ Phàm là gay, thì việc làm này của tôi là hoàn toàn không chân chính.

Nhưng nếu Bộ Phàm có bạn gái cũ, vậy thì anh ta là thẳng nam, trao đổi một chút về đề tài này chắc cũng bình thường đi?

Đúng chứ?

Tôi cho Bộ Phàm cái ánh mắt “Anh nói tiếp”.

Bộ Phàm thoát nhìn có chút thẹn thùng, cái này tôi có thể hiểu được, dù sao không phải ai cũng tự nhiên như tiểu bản Hàm Ân được.

Bộ Phàm nói: “Phụ Ninh, tôi là thẳng nam.”

Tôi gật đầu: “Cái này tôi đã biết rồi.”

Anh ta nói tiếp: “Tôi chưa từng thích qua con trai, tôi thực sự không nghĩ mình sẽ thích con trai, thế nhưng em cứ như vậy xuất hiện, tôi thật sự là trốn không xong.”

“Xin lỗi, tôi không nên mang Tiểu Mẫn tới, rõ ràng là biết em sẽ khổ sở.....Phụ Ninh?”

“Tôi ở đây.”

“Nhưng nhìn dáng vẻ của em khi hát, tôi đột nhiên cảm thấy, mặc kệ nó, người tôi yêu là em, giới tính không thể thay đổi được sự thật này, vì vậy tôi mới tới đây tìm em.”

Tôi: “...”

Cho nên bây giờ thế nào?

Người anh em, anh đang tỏ tình với tôi sao?

Như vậy có quá đột ngột không a?

Tôi cố gắng bình tĩnh một chút “Này hình như anh có gì hiểu lầm rồi phải không, kỳ thực tôi cũng là thẳng nam mà.”

Bộ Phàm: “Em vì theo đuổi tôi nên mới giả vờ đụng tôi.”

Tôi: “...”

Bộ Phàm: “Em cũng thường kiếm có hẹn tôi.”

Tôi: “...”

Bộ Phàm: “Em đưa cho tôi xem 7 cái GV.”

Tôi: excuse me??? Có phải là nhầm lẫn chỗ nào rồi không?

Tôi đưa cho anh không phải là... A?

Bộ Phàm: “Em có một chút phản ứng được không?”

Tôi: “Lập tức có, chỉ là có chút không rõ.”

Bộ Phàm cười hỏi: “Vậy em yêu tôi đúng không?”

Tôi: “... Yêu.”

Phụ Ninh tôi, ngàn vạn cũng không nghĩ tới, cuối cùng tôi vẫn được phát uy.

Bởi vì con trai ông chủ...

Là bạn trai của tôi.

Sữa bò Vượng tử

21. Chương 21: Phiên Ngoại 01 (thượng)

Buổi tối hôm đó, Phụ Ninh bảo bảo ở ký túc xá tập trung sáng tác bài hát.

Nếu như chỉ là phục bút, anh có cười với em không

Nếu như anh là phục bút, thì cái mỉm cười kia quá mức xa xỉ

Hai câu này viết liền nhau. Phụ Ninh bảo bảo không biết nên lấy câu nào để làm phần kết, cậu ấy rất khổ não.

Phụ Ninh bảo bảo khổ não cho đến tận khi nhìn thấy Bộ Phàm xuất hiện trước mặt mình, còn mang theo

cái nháy mắt nóng bỏng.

Phụ Ninh bảo bảo thật ra vẫn có chút mơ hồ.

Nhưng mà Bộ Phàm không cho cậu thời gian kịp phản ứng, hôm sau anh liền chuyển sang ở đối diện nhà cậu. Cả tòa nhà đều là tài sản của gia đình anh, Bộ Phàm chính là tùy hứng như thế.

Mỗi buổi sáng, Phụ Ninh bảo bảo đều sẽ chuẩn bị cho anh bữa sáng và bữa trưa, như vậy Bộ Phàm không chỉ có bạn trai, lại không cần phải ăn đồ ăn sống của đơn vị, Bộ Phàm rất hài lòng.

Phụ Ninh bảo bảo đối với chuyện tình yêu rất nghiêm túc, hận không thể đem mỗi lời nói của Bộ Phàm ghi vào quyển sổ nhỏ.

Bởi vì Bộ Phàm lớn lên rất ít nói, cho nên đối với Phụ Ninh bảo bảo, mỗi lời nói của anh đều rất quan trọng!

Bộ Phàm đặt chìa khóa dự phòng dưới chậu cây trước cửa, Phụ Ninh bảo bảo lặng lẽ cầm chìa khóa trở về ký túc xá của mình, vì cậu nghĩ, đồ của Bộ Phàm nhất định không thể để mất được.

Phụ Ninh bảo bảo cảm thấy mình đang làm việc tốt, bởi vì qua một tuần sau, Bộ Phàm cũng không biết chìa khóa bị lấy đi.

Kỳ thực... Bộ Phàm đã sớm phát hiện, bởi vì Phụ Ninh bảo bảo để chìa khóa trong tủ lạnh.

Bộ Phàm cũng có lúc bận rộn công việc, chỉ tập trung vào notebook hoặc văn kiện, Phụ Ninh bảo bảo không dám gọi anh, liền ngồi ở bên cạnh, lặng lẽ nhìn Bộ Phàm.

Bộ Phàm luôn cảm thấy phía sau mình là một ánh mắt nóng bỏng, kỳ thực Phụ Ninh bảo bảo là một cầu cầu to xác, đúng không?

Bộ Phàm có lúc nghĩ, nếu như hôm đó mình không tỏ tình, Phụ Ninh sẽ làm gì?

Chắc là sẽ không làm gì đâu nhỉ?!

Nếu như người này từ đầu biết anh là thẳng nam, có lẽ sẽ không đi bước kia đi?.

Bọn họ có lẽ sẽ dần mất đi liên lạc, mãi đến khi nhìn thấy nhau ở giữa biển người, hoặc bọn họ sẽ biến

thành cái loại quan hệ “đã lâu không gặp”.

Ngẫm lại, thiếu chút nữa là mình đã mất đi Phụ Ninh.

22. Chương 22: Phiên Ngoại 01 (hạ)

Từ xưa tới nay, Bộ Phàm không ngại việc mình thích con trai.

Vì bên trong ví của ba anh, vẫn luôn có một bức ảnh của một người đàn ông, Bộ Phàm từng hỏi về người kia, nghe nói đã đến Mỹ kết hôn sinh con, Bộ Phàm nghe vậy, sau này cũng không nhắc lại.

Kỳ thực nhắc tới cũng là một tiếc nuối.

Ngày đó ở sân bay phi thường đông người, mồ hôi đã làm ướt đầm áo sơ mi của y, y vẫn như trước nhìn bóng lưng người kia.

Chỉ cần một cái xoay người là tốt rồi, bị chúng bạn xa lánh, cho nên đối với y, thái độ của người kia cũng không hiểm lạ.

Nhiều năm sau gặp lại, bọn họ, một người trở thành thành phần trí thức thanh cao, một người khác lại kết hôn.

Vẫn là y đánh vỡ bầu không khí trầm mặc, “Ngày đó tôi mang theo mấy kí hành lí đi tìm anh, sân bay nhiều người như vậy, tôi liếc một cái đã nhìn thấy anh, có thể anh không quay đầu lại, anh thậm chí còn không biết, tôi đã cố gắng hạ quyết tâm nhiều như thế nào đâu.”

Đáp lại y là một hồi im lặng, đối phương chờ thuốc lá trong tay bay hết, âm thanh không rõ, thậm chí còn có chút khàn khàn “Ngày đó tôi không đi, tôi đã đổi lại vé máy bay, ở lại sân bay một đêm.”

Đến đây, đã là kết cục. # ông chủ vô cùng đau lòng#

Bộ Phàm xưa nay chưa từng nói với người khác, ba của anh thực ra là chưa từng kết hôn.

Có một số việc, không có cách nào để nói ra.

Khi còn nhỏ anh cũng không hiểu, lúc nào cũng nháo đòi gặp mẹ, sau đó mới biết, cha mẹ ruột của anh chết trong một vụ tai nạn giao thông.

Ba của anh, bên trong ví của ông ấy, vẫn luôn cất giữ tấm hình cha ruột của anh.

“Bộ Phàm, tối nay ăn sườn được không? Em làm sườn rất ngon đó.” Phụ Ninh bảo bảo hai mắt long lanh, cầu xoa xoa~.

Bộ Phàm từ trước đến giờ vẫn luôn trân trọng Phụ Ninh, tự nhiên cảm thấy được chỗ nào của cậu cũng tốt. Hai người có thói quen sau khi ăn thì xuống lầu tản bộ, có lúc còn đi xem phim hoặc đi uống cà phê. Cứ tản bộ như vậy, đi tới đi tới, Bộ Phàm sẽ đem tay Phụ Ninh bảo bảo nhét vào tay mình, sau đó cầm thật chặt.

“Phụ Ninh, em đỏ mặt.” —

— “Anh đừng nhìn em nữa.”

Bộ Phàm ở trong lòng thở dài, Phụ Ninh bảo bảo của mình sao lại dễ thẹn thùng như vậy, bọn họ còn phải ‘thuần khiết’ như vậy đến khi nào đây?

Đột nhiên hạ quyết tâm, Bộ Phàm dừng lại, nhanh tay che mắt Phụ Ninh bảo bảo lại.

Sau đó.

Hôn lên.

23. Chương 23: Phiên Ngoại 2 : Lão Bản

Bộ Phàm là con trai của Lương ca, năm Bộ Phàm mười bảy, mười tám tuổi, đặc biệt giống Lương ca, mỗi ngày nhìn thấy thằng bé, trong lòng tôi bắt đầu nhận nhận, chuyện này đúng là dẫn vật người khác.

Khi đó Lương ca cũng đã đi nhiều năm rồi, vây quanh tôi luôn có rất nhiều người, nam có nữ có, tổng thể mà nói tôi không nên cảm thấy cô đơn. Nhưng là mỗi ngày về nhà, nhìn thấy thằng nhãi kia lớn lên có cái khuôn mặt táo bón giống như Lương ca, trong lòng tôi thực sự có điểm chán ghét.

Nhưng qua mấy năm, Bộ Phàm bắt đầu thay đổi, càng ngày càng không giống Lương ca.

Tôi không thể xác định được đây có phải là giống với lão Vương ở cách vách nhà Lương ca hay không, cái này không thể chứng minh được.

Bởi vì tôi chưa từng nhìn thấy lão Vương.

Bộ Phàm từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, bốn tuổi liền đi theo tôi, chưa bao giờ khóc nháo.

Đôi lúc thằng nhóc ủy khuất, cũng chỉ có thể yên lặng lau nước mắt, mỗi lần nhìn thấy nó như vậy, tôi hận không thể moi tim mình ra đưa cho nó.

Nhất định là đời trước tôi nợ Lương ca không ít mà.

Về phần tôi giáo dục cho Bộ Phàm, kỳ thực cũng không tính là giáo dục, ngược lại, từ nhỏ tôi đã chú ý bồi dưỡng cho nó về mọi mặt (bao quát cả việc trở thành gay).

Từ xưa tới nay, tôi chưa bao giờ nói với nó câu ‘Cái này không được, cái kia không được’.

Ngược lại, chỉ cần Bộ Phàm muốn chơi game, tôi liền lấy tiền đi mua thiết bị cho nó.

Khi Bộ Phàm học trung học, vì để nó có thể đánh nhau, tôi liền đăng kí cho nó vào lớp học võ.

Nhưng thằng nhóc này không có hứng thú, bỏ chạy khỏi lớp, tôi phải đi thay mặt nó nói xin lỗi với lão sư.

Có nhiều người nói tôi như vậy là không được, quá cưng chiều Bộ Phàm, sẽ làm tương lai của nó không có tiền đồ.

Đối với mấy câu này, tôi chỉ: Ha ha.

Con cái nhà ai có tiền đồ hơn so với Bộ Phàm nhà tôi, nói ra nghe thử nào!

Đương nhiên rồi.

Tôi luôn cảm thấy, Bộ Phàm trở thành cán bộ kiểm sát không phải là công lao của mình.

Dù sao trong kế hoạch của tôi, Bộ Phàm sẽ trở thành tên công tử nhà giàu vô học, còn làm nũng với tôi, nói: ba ba, con muốn mua Ferrari.

Sau đó tôi sẽ đưa cho nó một tấm thẻ, để Bộ Phàm tùy ý xài.

Bởi vì tôi có tiền, nên Bộ Phàm có thể tùy hứng.

Đáng tiếc, kế hoạch lại thất bại.

Bộ Phàm cuối cùng không trở thành tên công tử nhà giàu vô học, thậm chí cũng không hướng tôi xin mua xe thể thao.

Thằng nhóc đi làm chỉ sử dụng chiếc xe Benz thô to kia, tôi sống chết cũng không muốn nó đi chiếc đó.

Thằng ranh này không chút ý thức mình là công tử nhà giàu hay sao.

Đối với chuyện tình cảm của nó tôi cũng rất quan tâm, thế nhưng Bộ Phàm giấu rất kỹ, không để cho tôi biết.

Cuối cùng thì tôi vẫn có chút manh mối.

Bộ Phàm hẳn là yêu thích Trình Sâm.

Tôi tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra với Bộ Phàm, Trình Sâm không chỉ có nhiều thủ đoạn, hơn nữa còn là một thằng nam.

Bộ Phàm chắc chắn đâu không lại hắn, phải chịu thua thiệt.

Cho nên tôi liền nghĩ tới Phụ Ninh.

Tôi kí hợp đồng với Phụ Ninh đã được năm năm, nhưng lần trước khi tôi nhớ đến cậu ta là chuyện cách đây bốn năm.

Mấy năm gần đây, thị trường đĩa hát bị đình trệ, đĩa hát khó có thể tiếp tục thực hiện, cho nên cậu ta vẫn không có việc gì để làm.

Nhưng mà người này rất có ý tứ, không ít công ty muốn hợp tác với Phụ Ninh, cậu ta đều không đi, tình nghĩa!.

Cho nên, tôi đem nhiệm vụ này giao cho Phụ Ninh.

Ý định của tôi là để Phụ Ninh ngăn cản Bộ Phàm theo đuổi Trình Sâm.

Ai ngờ cậu ta lại theo đuổi Bộ Phàm.

Tôi bắt đầu muốn cho Phụ Ninh một nén hương.

Nhưng tôi vạn nhất không nghĩ tới, cậu ta thực sự theo đuổi được...

Tôi quả thực phải nhìn cậu ta bằng ánh mắt khác xưa.

Khi Bộ Phàm đề cập với tôi về Phụ Ninh, lúc đó nó không dám ngẩng đầu lên nhìn thẳng tôi.

Đây là con trai của tôi sao?

Sao tôi lại có cảm giác mình không quen biết nó vậy.

Phụ Ninh a, cậu rốt cục là thần thánh phương nào, tôi muốn đi cúng cậu một chút!

Nha đúng rồi,

Còn phải cho cậu ta ra một cái đĩa hát nữa.

24. Chương 24: Phiên Ngoại 3 : Cháu Nhỏ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mọi người hảo, em là Tiểu Chí, Phụ Ninh là cậu của em, cậu sẽ không nói ra tên em.

Thôi, em sẽ tha thứ cho cậu.

Cậu em là một ca sĩ nha, cậu hát rất êm tai, ma ma em rất thích.

Trong điện thoại của ma ma có rất nhiều bài hát của cậu.

Có một hôm, cậu có bạn trai, hơn nữa em cũng rất thích Bộ Phàm ca ca.

Em cảm thấy vui vẻ thay cậu.

Ma ma em cũng rất vui vẻ.

Nhưng ba ba lại không vui vẻ tí nào, ba ba không thích bạn trai của cậu.

Em không biết tại sao, nhưng Bộ Phàm ca ca rất dễ nhìn, lại cho em ăn ngon.

Hơn nữa mỗi lần chơi máy gấp thú đều gấp được rất nhiều thứ bên trong, rất lợi hại.

Bởi vì chuyện này, ba ba không cho em và cậu chơi đùa với Bộ Phàm ca ca, ba ba nói sợ em sẽ học hư.

Ma ma rất tức giận.

Ba ba còn nói phải giới thiệu bạn gái cho cậu.

Ma ma càng tức giận hơn.

Lần này em theo phe ma ma, lần này ba ba là người xấu.

Hôm đó cậu đến nhà ăn cơm, ba ba thật sự dẫn theo một chị gái đến.

Cậu em bình thường nói rất nhiều, thế nhưng ngày đó cậu chẳng thêm nói câu nào.

Cậu nhất định là không vui, em đem đùi gà mà mình thích nhất đưa cho cậu, cậu cũng không hề cao hứng.

Ăn cơm xong, ba ba cùng ma ma ẩm ỉ một trận.

Ma ma tức giận đến nỗi đem ba ba đuổi ra khỏi nhà, em đứng phía sau giúp ma ma đóng cửa lại.

Cậu ở nhà em chơi rất muộn, cậu và ma ma trở nên rất kì quái.

Cậu luôn miệng an ủi ma ma, ma ma lại không ngừng xin lỗi cậu.

Em biết bọn họ đang rất khó xử.

Nên em liền gọi Bộ Phàm ca ca đến, để ca ca đi đón cậu.

Mau khen em đi, bởi vì em là bảo bảo ngoan nhất hành tinh a.

Nha đúng rồi, còn chị gái mà ba ba mang về nhà, chị đó bị ma ma hù chạy mất rồi...

Chiếc xe Benz thô to của anh Phàm: Nguyên bản là ‘Đại Bôn’

25. Chương 25: Phiên Ngoại 4 : Bộ Phàm

01

Mọi người đều biết, tôi là Bộ Phàm.

Ba ba của tôi từ nhỏ đã đem tôi bồi dưỡng thành tên công tử nhà giàu vô học.

Tuy là mẹ ruột tôi vẫn còn sống...

Thôi, tuy là vẫn còn sống, tốt nhất là không nên gặp mặt.

Lúng túng quá.

02

Mọi người đều cảm thấy kì quái đúng không, tại sao ba ba của tôi luôn cho tôi là gay.

Bởi vì ba ba hoài nghi tôi yêu thích Trình Sâm.

Còn tại sao ba ba lại nghĩ như vậy... Cái này đều là do công lao của Trình Sâm...

Đối với cái này, tôi không muốn giải thích thêm.

03

Tôi và Phụ Ninh cùng một chỗ chưa được bao lâu, em ấy liền bắt đầu bận rộn.

Vừa ra đĩa hát lại vừa làm diễn viên nam thứ ba...

Tôi cũng chỉ có thể ăn cơm sống khó nuốt ở đơn vị, cuối cùng thì không còn ai làm bữa sáng cùng cơm trưa cho tôi nữa rồi.

04

Trước khi Phụ Ninh xuất hiện, cuộc sống của tôi vô cùng nhàn chán.

Thiếu niên thông thường đều sẽ có thời kì phản nghịch, sau đó cùng cha mẹ đấu trí đấu dũng, thích thú...

Mà ba ba của tôi...

Thôi, không đề cập tới cũng được.

05

Từ khi Phụ Ninh xuất hiện trong cuộc sống của tôi, tôi vẫn là trốn không thoát.

Nhưng từ lúc bắt đầu, nội tâm của tôi có chút cự tuyệt.

Bởi vì tôi sống nhàn nhã cũng quen rồi, cũng không muốn có thay đổi lớn như vậy, nếu như theo đuổi tôi là một cô gái, quá trình và kết quả cũng sẽ đơn giản hơn, thuận lợi hơn rất nhiều.

Có lẽ là vì cha ruột tôi cũng là gay, nên bản thân tôi cũng không ghét việc này, tôi cảm thấy, không kết hôn sinh con cũng không có gì là không tốt.

06

Phụ Ninh vẫn luôn lo lắng trong lòng, bởi vì việc chị hai và anh rể em ấy cãi nhau.

Kỳ thực bọn họ cũng xuất phát từ sự quan tâm.

Một người thì hy vọng Phụ Ninh có thể thuận theo thể tục, kết hôn sinh con, có một gia đình bình thường.

Một người khác thì lại hi vọng Phụ Ninh đi theo trái tim của mình.

07

Mà tôi hi vọng,

Phụ Ninh có thể mãi mãi như thế này.

26. Chương 26: Phiên Ngoại 5 : Phiên Ngoại Cuối Cùng

01

Phụ Ninh bảo bảo rất thích ăn cơm cà chua.

Bộ Phàm quyết định cho cậu một cái bất ngờ, đem thực đơn về nhà, hảo hảo làm cho Phụ Ninh ăn.

Kết quả, hôm đó Phụ Ninh bảo bảo không về nhà, cậu ấy có một thông báo đột xuất.

Bộ Phàm liền ném thử một ít cơm, thật khó ăn.

Kỳ thực Bộ Phàm cũng không rõ, Phụ Ninh là một ca sĩ mười hai tuyến vông hồng, lượng fan trên weibo luôn có thể đột phá đến cửa ải ba triệu, tại sao cậu còn vội như vậy.

Phụ Ninh bảo bảo rất nghiêm túc nói cho anh biết, đây là chứng minh sự tồn tại của cậu.

Bộ Phàm: “Không phải em vẫn có thể ra đĩa hát đó sao?”

Phụ Ninh:...

02

Phụ Ninh bảo bảo vẫn luôn không chịu thừa nhận là mình theo đuổi Bộ Phàm trước.

Sau đó Bộ Phàm suy nghĩ minh bạch, vì để làm quen người khác mà đi đụng người, Phụ Ninh bảo bảo dễ xấu hổ như vậy, làm sao mà thừa nhận chứ?

Phụ Ninh bảo bảo thật đáng yêu.

03

Lần đầu tiên của hai người bọn họ rất lúng túng.

Lần kia tiểu bàn Hàm Ân đưa cho Bộ Phàm 7 cái GV, đương nhiên là Bộ Phàm không thể xem hết.

Tất nhiên là Bộ Phàm không biết cái này của tiểu bàn Hàm Ân đưa cho mình, anh cứ tưởng Phụ Ninh nỗ lực muốn ve vãn mình.

Nhưng mà Phụ Ninh bảo bảo của chúng ta lại bị quyền sách bốn chữ ‘Mẫu’ của chị gái hù cho ám ảnh.

Phụ Ninh suy nghĩ rất lâu,

Cuối cùng đưa ra một kết luận.

Có thể sử dụng mặt sau một cách sáng khoái mới là một gay có tôn nghiêm...

Nhưng cậu từ bỏ, Phụ Ninh bảo bảo nhất định muốn áp đảo Bộ Phàm.

04

Bộ Phàm cười đến nổi trên mặt muốn có nếp nhăn, “Em muốn đè anh”

Phụ Ninh cảm thấy cái này không có gì đáng cười, hỏi: “Không được sao?”

Đúng, như thế chính là bạo ngược!

Bộ Phàm đến bên cạnh ôm chặt Phụ Ninh hơn “Đột nhiên em chí khí như vậy, làm anh nhìn không ra nha.”

Phụ Ninh đẩy anh ra” Anh dừng như vậy, ảnh hưởng đến quyết tâm của em.”

Bộ Phàm vén vén tóc của cậu, “Tối hôm qua hẳn là suy nghĩ cả đêm đi?”

Đúng thì thế nào!

05

Phụ Ninh cũng không ngại ai là công ai là thụ. Vậy thì trong vấn đề này, có cái gì quan trọng?

Chỉ cần sáng khoái là được rồi a.

Dù sao quãng đường sau này vẫn còn dài.

Về phần quyền sách bốn chữ ‘Mẫu’ trong tay Phụ Ninh, tốt nhất vẫn là ném đi, nửa người dưới sử dụng nhiều tư thế như vậy, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

06

Ông chủ nói phải ra album cho Phụ Ninh, mười bài hát mười cái MV, Phụ Ninh bảo bảo sướng đến phát rồ.

Mỗi ngày ngoại trừ việc hôn nhẹ Bộ Phàm thì là sáng tác ca khúc.

Phụ Ninh: “Bộ Phàm, anh đi đi, sẽ có người yêu anh hơn em, so với em còn tốt hơn.”

Bộ Phàm: “...”

Phụ Ninh: “Bộ Phàm, anh chỉ cần nghe thôi, đừng bao giờ coi là thật.”

Phụ Ninh: “Bộ Phàm, đã lâu không gặp, anh có được khỏe không?”

Bộ Phàm: “...”

Phụ Ninh: “Anh phối hợp với em một chút không được sao?!”

Bộ Phàm ngẩng đầu nhìn Phụ Ninh bảo bảo, gần đây Phụ Ninh vì viết nhạc, quả thực là phát điên.

Vì tìm linh cảm, vẫn luôn nói vài câu kì quái về nội dung của bài hát.

Vậy, lúc trước em ấy sáng tác bài hát kiểu gì đây?

Tâm thần phân liệt sao???

07

Phụ Ninh bảo bảo tham gia chương trình trên radio, bị người chủ trì hỏi đã có người yêu chưa.

Phụ Ninh bảo bảo không chút do dự: “Có.”

Người chủ trì thật bất ngờ, không nghĩ tới cậu trực tiếp như vậy, cười cười nói tiếp: “Đúng, Phụ Ninh của chúng ta ưu tú như vậy, làm sao mà không có người yêu được, đối phương là fan của cậu sao?”

Phụ Ninh bảo bảo vừa say mê vừa thẹn thùng, “A, không phải, anh ấy không phải là fan của tôi, anh ấy so với tôi, ưu tú hơn rất nhiều, cái gì cũng làm được, đánh nhau cũng rất lợi hại, lúc đáng quyền có thể nghe được ‘xoát xoát xoát.’”

Người chủ trì: “...” Vị ca sĩ này, ngài có cần nói đến mê muội như vậy không? Cậu ta không biết... mấy câu này là đang ve vãn sao? Không không không, nhất định là do đôi mắt hủ của tôi nên mới thấy tên này là gay.

Phụ Ninh (Suy nghĩ nội tâm):

Mình nói nhiều quá sao? Tại sao người chủ trì này lại không nói chuyện?

uy, người chủ trì, dáng vẻ này của cô làm tôi rất lúng túng nga.

có muốn tôi nói với cô một lần nữa về việc tôi gặp bạn trai tôi như thế nào không? Phải nói là đẹp!

ồ? Như vậy là mình come out công khai sao?

Phụ Ninh bảo bảo đề nghị với ông chủ, để cho cậu bao dưỡng một tiểu minh tinh.

Ông chủ nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy cái này đáng tin.

Ông chủ định hỏi ý kiến của Bộ Phàm một chút, thế nhưng Bộ Phàm vĩnh viễn chỉ có một bộ mặt “Bảo

bối của tôi nói cái gì cũng đúng” đúng là làm cho người ta phát hỏa, không hỏi cũng được.

Cuối cùng Bộ Phàm biết chuyện này.

Quá trình mắng chửi tỉnh luyệt một ngàn chữ.

Kết quả...

Tiểu minh tinh: Đồ thần kinh.

Ông chủ:...

— Toàn văn hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-chac-anh-khong-tin-toi-cung-la-thang-nam>